

Arrest

nr. 142 345 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaten E. ROEBBEN en K. VELKENEERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren en getogen te zijn in Riga, Letland.

Uw vader was van Letse origine en uw moeder van Russische origine.

Tot 1991 had u het staatsburgerschap van de voormalige Sovjet-Unie.

Na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie en de onafhankelijkheid van Letland werd u, zoals vele andere inwoners van Russische origine, het staatsburgerschap van Letland niet automatisch toegekend, omdat uw vader niet vóór 1943 in Letland is geboren.

U verkreeg de status van niet-staatsburger. Later ondernam u stappen om alsnog het Letse staatsburgerschap te verwerven. Omdat u hiervoor echter een taalexamen moest afleggen en uw moedertaal Russisch is, hebt u dat niet gedaan.

U verwees naar de algemene moeilijke situatie voor niet-staatsburgers in Letland.

U stelde dat niet-staatsburgers op verschillende vlakken minder rechten hadden en gediscrimineerd werden.

Zo moest u in Letland een dringende operatie ondergaan nadat u in 1995 gewond was geraakt bij een auto-ongeval in Rusland. Uw naam werd echter op een wachtlijst geplaatst en u werd tot op heden nog altijd niet geopereerd.

Daarnaast werd u eind april of begin mei 2009 in de wijk waar u woonde op een avond aangevallen door een bende jongeren die u wilden beroven. U bood verzet en duwde één van de jongeren tegen de grond waardoor hij een gebroken arm opliep. De oom van die jongen was echter een beruchte drugsdealer in uw wijk. U werd vervolgens met de dood bedreigd door zijn bendeleden.

U ging naar het lokale politiekantoor, maar daar weigerde men om u te helpen tenzij u over een video-opname van de daders zou beschikken ofwel twee getuigen zou meebrengen.

Via een kennis kwam u in contact met een andere politieagent die connecties had met criminelen en die bereid was om in uw naam met de oom van de jongen te gaan praten opdat hij u met rust zou laten. De oom van de jongen ging hier echter niet op in.

Daarop raadde de politieagent u aan om een tijd te verdwijnen. U verbleef vervolgens gedurende ongeveer zes maanden bij een vroegere buurman van u in Ventspils.

Toen u terugkeerde naar uw wijk, werd u opnieuw bedreigd door de bendeleden.

U vreesde voor uw leven en besloot om het land te verlaten.

In december 2009 vertrok u met de bus van Riga naar Amsterdam. Vandaaruit reisde u verder naar België waar u op 15 december 2009 aankwam.

U vroeg asiel aan op 5 januari 2010.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Letse vreemdelingenpaspoort, een medisch attest van het UZ Brussel, en diverse krantenartikelen aangaande de situatie van niet-staatsburgers van Russische origine in Letland.

B. Motivering

Er dient op gewezen te worden dat u verklaarde afkomstig te zijn uit Letland waar u bent geboren en getogen, en een permanente verblijfsregistratie had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 2).

U stelde geen staatsburgerschap te bezitten, maar in Letland de officiële status van niet-staatsburger te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 2), zoals ook blijkt uit het door u voorgelegde vreemdelingenpaspoort.

Bijgevolg dient uw vrees ten opzichte van Letland, uw land van gewoonlijk verblijf, beoordeeld te worden.

U verklaarde uw land van gewoonlijk verblijf ontvlucht te zijn, omdat u er met de dood bedreigd werd door een drugsdealer en zijn bendeleden. U had een neef van deze persoon ernstig verwond toen hij u aangevallen had.

U haalde aan dat de politie weigerde om u te helpen, onder meer omdat u geen Lets staatsburger bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 4, 8, 9, 10, 11, 12).

Daarnaast wees u op het feit dat niet-staatsburgers in Letland minder rechten hebben en op verschillende vlakken te maken krijgen met discriminatie. U stelde in verband hiermee dat u een dringende medische ingreep moest ondergaan, maar dat het ziekenhuis uw naam op een wachtlijst had geplaatst en dat u omwille van uw status van niet-staatsburger tot op heden nog altijd niet geopereerd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 5, 6).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat niet-staatsburgers in Letland grotendeels dezelfde rechten genieten als staatsburgers.

Zo hebben niet-staatsburgers permanent verblijfsrecht, kunnen ze niet uitgewezen worden, hebben ze recht op consulaire bijstand in het buitenland, hebben ze het recht om terug te keren naar Letland, kunnen ze zich vrij bewegen en vestigen in het land, hebben ze recht op alle sociale voorzieningen van de overheid, en hebben ze grotendeels dezelfde arbeidsrechten als Letse staatsburgers. De voornaamste rechten die ze niet hebben zijn tewerkstelling binnen overheidsadministraties en bepaalde functies in de privé-sector, het mogen deelnemen aan lokale en nationale verkiezingen, en beperkingen bij het oprichten van politieke partijen.

Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat er in Letland ten aanzien van niet-staatsburgers sprake zou zijn van een situatie van discriminatie die naar aard, intensiteit, en draagwijdte, dermate ernstig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder kan worden opgemerkt dat u enkele opmerkelijk vage, incoherente, en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw beweerde vervolgingsproblemen met een drugsdealer en zijn bende in uw wijk.

Zo legde u erg vage verklaringen af met betrekking tot de identiteit van uw vervolger.

U kon enkel zeggen dat de oom van de jongen die u verwond had en die u vervolgens met de dood bedreigde een beruchte drugsdealer was die overal gekend was in uw wijk. Merkwaardig genoeg kon u geen enkele naam opgeven van deze persoon of van zijn bendeleden, noch kon u enige andere informatie aangaande uw vervolger verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 9, 12).

Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten (u werd meerdere keren met de dood bedreigd door zijn bendeleden), en zeker ook gezien u via een kennis in contact kwam met een politieagent die connecties had met de betrokken drugsdealer en die vervolgens toch in uw naam met hem is gaan praten, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u aangaande de identiteit van uw vervolger toch enige concrete informatie zou kunnen geven.

Dergelijke vage verklaringen zijn dan ook weinig aannemelijk te noemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig.

Bovendien bevatten uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaarde aanvankelijk tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u door uw vervolgers enkel op straat en niet bij u thuis werd bedreigd. U stelde uitdrukkelijk dat niemand naar uw huis is gekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 9).

Later tijdens hetzelfde gehoor werd u er op gewezen dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken, in strijd met deze verklaringen toch verklaard had dat de familieleden van de gewonde jongen twee keer in groep naar uw huis zijn gekomen om u te bedreigen (zie Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2010, p. 2, vraag 3.5). Daarop paste u uw verklaringen aan en beweerde u dat andere familieleden wel naar uw huis zijn gekomen om geld van u te eisen.

Toen u vervolgens gevraagd werd of u familieleden van de jongen die u verwond had bedoelde, stelde u eigenlijk niet te weten wie die personen waren. U dacht dat het misschien gewoon personen waren die u geld kwamen afpersen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 12).

In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen in de vragenlijst stelde u voorts ook niet te kunnen zeggen hoeveel keer deze personen dan naar uw huis gekomen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 12-13).

In de vragenlijst had u echter verklaard dat ze op 1 mei 2009 de eerste keer en in september 2009 de tweede keer bij u thuis langskwamen (zie Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2010, p. 2, vraag 3.5).

Het feit dat u na confrontatie met deze tegenstrijdigheid uw verklaringen meerdere keren aanpaste is op zich al weinig overtuigend en vormt geen aanvaardbare uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen.

Uw bewering dat u zich niet alles meer goed kon herinneren omdat deze feiten al enkele jaren geleden plaatsvonden, is evenmin een afdoende uitleg, aangezien van dergelijke bepalende ervaringen in uw leven verwacht kan worden dat ze in uw geheugen gegrift zouden staan en dat u daarover ook jaren later nog coherente en precieze verklaringen kan afleggen.

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de aangehaalde vervolgingsproblemen in uw wijk met een drugsdealer en zijn bendeleden aannemelijk te maken. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw bewering dat de politie u in verband hiermee hulp of bescherming geweigerd zou hebben omwille van uw status van niet-staatsburger eveneens ondermijnd.

Wat betreft uw verklaringen dat u in 1995 een dringende medische ingreep diende te ondergaan, maar dat uw naam door de behandelende arts op een wachtlijst geplaatst werd en u enkel omwille van uw status van niet-staatsburger tot op heden nog altijd niet geopereerd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2014, p. 5), kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden.

Zo verklaarde u vooreerst zelf dat in Letland de ziekenhuizen in het algemeen over onvoldoende financiële middelen en personeelsleden beschikken waardoor er lange wachtlijsten bestaan voor medische ingrepen.

U beweerde weliswaar dat staatsburgers die op deze wachtlijsten staan uiteindelijk wel geopereerd worden, maar dat dit niet geldt voor niet-staatsburgers.

Toen u gevraagd werd waarop u zich hiervoor baseerde, stelde u slechts in algemene bewoordingen dat het toch logisch is dat indien er niet genoeg financiële middelen beschikbaar zijn het weinige gebruikt wordt om staatsburgers te helpen. U beweerde dat u dit ook afgeleid hebt uit gesprekken met familieleden en vrienden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 5, 6).

Hieruit blijkt evenwel dat deze beweringen louter gebaseerd zijn op vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enige objectieve elementen.

Gezien deze vaststellingen bent u er bijgevolg niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u enkel omwille van het feit dat u een niet-staatsburger bent en uw half-Russische origine door de artsen en/of de autoriteiten doelbewust de toegang tot de noodzakelijke medische zorgen zou ontzegd zijn.

Voor zover u verklaarde dat u evenmin medische verzorging kon krijgen, omdat deze onvoldoende voorhanden is in Letland (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/10/2013, p. 5, 6), dient te worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw Letse vreemdelingenpaspoort toont enkel uw identiteit en uw status van niet-staatsburger in Letland aan wat hier niet in twijfel getrokken wordt.

Het medisch attest van het UZ Brussel bevat louter gegevens aangaande uw gezondheidstoestand, maar hieruit blijkt niet dat u omwille van uw status van niet-staatsburger of uw half-Russische origine in Letland geen toegang zou gehad hebben tot de noodzakelijke medische zorgen.

De krantenartikelen, volgens uw verklaringen afkomstig uit kranten van de Russische gemeenschap in Letland, bevatten informatie aangaande de algemene situatie voor niet-staatsburgers en personen van Russische origine in Letland, maar kunnen uw persoonlijke problemen niet ondersteunen en kunnen evenmin afbreuk doen aan de appreciatie door het Commissariaat-generaal van de actuele situatie voor niet-staatsburgers in Letland die gebaseerd is op informatie afkomstig uit objectieve en onafhankelijke rapporten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 januari 2015 (zie p. 2) de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), juncto artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker wijst er vooreerst op dat (zie p. 3) de commissaris-generaal erkent dat hij een niet-staatsburger is van Letland en daarna een hele reeks van rechten aanhaalt die niet-staatsburgers niet bezitten. Hij merkt op dat de commissaris-generaal wel het stilzwijgen bewaart omtrent het feit dat niet-staatsburgers bij dringende medische ingrepen op een wachtlijst terechtkomen waardoor hij hulp ontbeerde zodat al de spieren in zijn buikholte aangetast werden.

Waar de commissaris-generaal hem ten laste legt dat hij incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de vervolgingsproblemen die hij ondervond met een drugdealer en zijn bende, antwoordt verzoeker dat (zie p. 3) hij alles heeft medegedeeld wat hij zich nog kon herinneren, dat hij met stelligheid kan stellen dat hij tweemaal werd bedreigd en dat de politie hem niettegenstaande de ernst van de dreiging geen bescherming bood omdat hij geen staatsburger was, zodat hij op zichzelf aangewezen, naar België is gevlucht.

Wat betreft de weerhouden tegenstrijdigheden omtrent het feit of hij ook aan huis bedreigd werd, verklaart verzoeker dat (zie p. 3) hij inderdaad in mei en september 2009 aan huis werd bedreigd maar dat hij "maar liefst 4 jaar na de kwestieuze feiten gehoord (werd)" op het Commissariaat-generaal, hetgeen volgens hem "een onredelijk lange termijn betreft". Hij stelt dat moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij zich na een tijdspanne van vier jaar nog de kleinste details herinnert.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op een wachtlijst werd geplaatst voor een medische ingreep omwille van het feit dat hij niet-staatsburger is en besluit dat

verzoeker zich baseert op vermoedens, antwoordt verzoeker (zie p. 4) dat hij zich steunt “*op harde feiten die verzoeker aan de lijve heeft moeten ondervinden*”.

Verzoeker voert aan dat hij gedurende vijf jaar is gaan smeken om een operatieve ingreep, doch zonder resultaat.

Indien de commissaris-generaal geen geloof wil hechten aan zijn verklaring, moet deze, volgens verzoeker, hem “*laten onderzoeken zodat men kan vaststellen dat hij geen buikspieren meer heeft*”; hij verwijst dienaangaande ook naar een medisch attest. Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal van hem niet verwachten dat hij het bewijs levert van het feit dat hij niet aan bod is gekomen voor een dringende operatie.

Verzoeker voert nog aan dat (zie p. 4) de commissaris-generaal er aan voorbij gaat dat er zijn in hoofde een vrees voorhanden is zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, mede gelet op het feit dat de commissaris-generaal zelf toegeeft dat in bepaalde individuele gevallen de politie in Letland niet optreedt. Verzoeker stelt dat uit het zijn feitenrelaas voldoende duidelijk blijkt dat hij wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor zijn leven en vrijheid, zodat van hem de vluchtelingenstatus moet worden erkend.

Hij voegt er aan toe dat (zie p. 4) hij alleszins minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming om reden dat er in zijn hoofde immers zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar Letland terugkeert, hij een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van de Letse autoriteiten kan stellen. Volgens verzoeker staat hem bij terugkeer naar het land waar hij verblijf hield een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 5) de beslissing van de commissaris-generaal “*nietig te verklaren*” en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat niet-staatsburgers in Letland grotendeels dezelfde rechten genieten als staatsburgers en uit deze informatie ook niet blijkt dat er in Letland ten aanzien van niet-staatsburgers sprake zou zijn van een situatie van discriminatie die naar aard, intensiteit, en draagwijdte, dermate ernstig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming;

(ii) verzoekers vage verklaringen op het Commissariaat-generaal op 15 oktober 2013 afgelegd met betrekking tot de identiteit van zijn vervolger (zie het verhoorverslag, p. 9, 12);

(iii) verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat hij door zijn vervolgers enkel op straat en niet bij hem thuis werd bedreigd (zie het verhoorverslag, p. 9), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat de familieleden van de gewonde jongen twee keer in groep naar zijn huis zijn gekomen om hem te bedreigen (zie vragenlijst DVZ van 2 februari 2010, vraag 3.5);

(iv) verzoeker, na confrontatie met zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de bezoeken van zijn belagers bij hem thuis, dan weer aangaf dat andere familieleden wel naar zijn huis zijn gekomen om geld van hem te eisen, maar hij niet (meer) kon zeggen hoeveel keer deze personen dan naar zijn huis gekomen zijn (zie het verhoorverslag, p. 12, 13), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaard had dat ze op 1 mei 2009 de eerste keer en in september 2009 de tweede keer waren langsgesproken (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5);

(v) verzoekers verklaringen dat in Letland de ziekenhuizen in het algemeen over onvoldoende financiële middelen en personeelsleden beschikken waardoor er lange wachtlijsten bestaan voor medische ingrepen, maar dat staatsburgers die op deze wachtlijsten staan uiteindelijk wel geopereerd worden en niet-staatsburgers niet (zie het verhoorverslag, p. 5, 6), louter gebaseerd zijn op vermoedens en veronderstellingen die hij niet kan staven met enige objectieve elementen;

(vi) verzoeker voor de beoordeling van zijn bewering dat hij in Letland geen medische verzorging kon krijgen omdat deze er onvoldoende voorhanden is (zie het verhoorverslag, p. 5, 6) de geeignende procedure dient te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt dat in de beslissing wordt erkend dat verzoeker een niet-staatsburger is van Letland en daarna door de commissaris-generaal een hele reeks van rechten wordt aangehaald die niet-staatsburgers niet bezitten, wijst de Raad erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een "vervolging" betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen; het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin; zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het ontvluchte land ondraaglijk wordt.

Gelet op de door verzoeker afgelegde verklaringen en op de informatie in het administratief dossier, kan niet besloten worden dat er in Letland ten aanzien van niet-staatsburgers sprake zou zijn van een situatie van discriminatie die naar aard, intensiteit, en draagwijdte, dermate ernstig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar aan verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen ten laste worden gelegd, voert hij in zijn verzoekschrift tot verweer dat hij bij zijn verhoor alles heeft medegedeeld wat hij zich nog kon herinneren, dat hij met stelligheid kan stellen dat hij tweemaal werd bedreigd en dat de politie hem niettegenstaande de ernst van de dreiging, geen bescherming bood omdat hij geen staatsburger was, zodat hij op zichzelf aangewezen, naar België is gevlucht.

Wat betreft het feit of hij ook aan huis bedreigd werd, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij inderdaad in mei en september 2009 aan huis werd bedreigd maar dat hij *"maar liefst 4 jaar na de kwetsieuze feiten gehoord (werd)"* en dat moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij zich na een tijdspanne vier jaar, nog de kleinste details herinnert.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad benadrukt dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Van verzoeker kan dan ook minstens verwacht worden dat hij enige kennis bezit over de identiteit van zijn vervolger, temeer gelet op de ernst van de beweerde feiten en gezien verzoeker via een kennis in contact kwam met een politieagent die connecties had met de betrokken drugsdealer en die vervolgens in verzoekers naam met hem is gaan praten.

Dat verzoeker ook incoherente en vage verklaringen aflegde over de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden, keert zich verder tegen zijn geloofwaardigheid, temeer gezien verzoeker slechts melding maakte van een zeer beperkt aantal voorvallen sinds april/mei 2009.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij *“maar liefst 4 jaar na de kwetsieuze feiten gehoord (werd)”* op het Commissariaat-generaal, hetgeen volgens hem *“een onredelijk lange termijn betreft”*, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar benadeeld te zijn door de duur van de asielprocedure en geen enkele wettelijke bepaling of beginsel toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De duur van het verblijf in België is derhalve irrelevant ter beoordeling van een asielaanvraag.

Op de vaststelling in de beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op een wachtlijst werd geplaatst voor een medische ingreep omwille van het feit dat hij niet-staatsburger is en besluit dat verzoeker zich baseert op vermoedens, antwoordt het verzoekschrift dat verzoeker zich steunt *“op harde feiten die verzoeker aan de lijve heeft moeten ondervinden”*.

Verzoeker voert aan dat hij gedurende vijf jaar heeft moeten smeken om een operatieve ingreep, doch zonder resultaat.

Indien de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn verklaring, moet deze, volgens verzoeker, hem *“laten onderzoeken zodat men kan vaststellen dat hij geen buikspieren meer heeft”*; hij verwijst dienaangaande ook naar een medisch attest.

Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal van hem niet verwachten dat hij het bewijs levert van het feit dat hij niet aan bod is gekomen voor een dringende operatie.

De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en de stelling dat verzoeker *“harde feiten aan de lijve heeft moeten ondervinden”* op zich niet volstaan om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Het medisch attest, dat verzoeker voorlegde op het Commissariaat-generaal, bevat gegevens aangaande zijn gezondheidstoestand, maar hieruit blijkt niet dat hij omwille van zijn status van niet-staatsburger of zijn half-Russische origine in Letland, geen toegang zou gehad hebben tot de noodzakelijke medische zorgen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS, 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Letland, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE